

סיפורים על הבבא סאלי

ואתא השוחט ולא שחט – על גדולתו של הבבא סאלי

"בו-עינאן" הייתה עיירה קטנה במחוז תאפילאלת שבמרוקו. כרב המחוז החל לכהן לאחרונה (בעת שאירע המעשה) רב צעיר בשנים וגדול במעשים, הצדיק הקדוש רבי ישראל אבוחצירא "בבא סאלי" זי"ע (יום פטירתו ד' שבט), וגם נודע בשערים בשל אבותיו הקדושים, רבי יעקב אבוחצירא, סבו, ורבי מסעוד, אביו.

ב"בו-עינאן" היה שוחט זקן שכיהן בתפקידו שנים רבות. באחד הימים שמו לב בני הקהילה שלא יוצאות משחיטתו בהמות פסולות כלל, כל הבהמות יצאו כשרות, דבר בלתי הגיוני בעליל. בדרך כלל רוב הבהמות פסולות, ורק מיעוטן כשרות. ואפילו אם יש חמישים אחוז כשרות – זה כבר יום חג לשוחטים. כאן, אף בהמה לא פסולה!?

שלחו בני הקהילה שליח לבבא סאלי, רב המחוז, שיבדוק את התופעה. קרא הבבא סאלי לשוחט, תהה על קנקנו בהלכות שחיטה ומצאו בקי מופלג. ביקש ממנו את סכיניו לבדוק, והנה, אויה, הסכין פגומה...

הבין הבבא סאלי שמחמת זקנותו אין השוחט מרגיש בבדיקת הסכין בפגימות (בסכין השחיטה אסור שתהיה שום פגימה ולו הקלה ביותר, משום שזה גורם צער לבהמה. ככל שהסכין חדה יותר, כך הבהמה חשה פחות בשחיטה. את הסכין בודקים בהעברת ציפורן בצורה מסוימת לאחר השחזתה). לכן ביקש מתלמידו הצעיר שהיה בקי בהלכות שחיטה, שיעבור להתגורר בכפר ההוא, השוחט הזקן ימשיך לשחוט, אך רק לאחר שיראה את סכיניו לשוחט הצעיר.

בתחילה הסכים השוחט לבקשה, וכך נהג משך תקופה. אך לאחר זמן התעוררו בו תחושות גאווה. הוא, בעל הניסיון והבקי הגדול, יראה את סכיניו לשוחט בן עשרים וקצת? לא יקום ולא יהיה!

שמעו בני העיר כך והודיעו שהם מתכוונים לאכול רק משחיטת השוחט הצעיר ולא משחיטת השוחט הזקן. השוחט, שקשרים רבים היו לו עם מושל המחוז הצרפתי, לא הרים ידיים. נסע לערי מרוקו הגדולות, רבאט, מידלאת ועוד, וביקש מגאוני העולם שכיהנו בהן כרבנים, שייתנו לו מכתב שבקי הוא בהלכות שחיטה.

הרבנים ביררו בנימוס: "מהיכן כבודו?"

השוחט השיב שהוא ממחוז תאפילאלת. "אם כן", נדו הרבנים בראשם, "מכהן שם הגאון הבבא סאלי, ורק הוא זה שייתן לך מכתב שכזה. איננו מתערבים במעשיו, שכן גדול כוחו מכוחנו בתורה, למרות שצעיר הוא ממנו בשנים רבות".

חמתו של השוחט הזקן בערה בו. הוא פנה למושל הצרפתי, עימו היה לו קשר הדוק, וטפל באזניו עלילת שווא על הבבא סאלי: "מדוע זה סירבו הרבנים לתת לי אישור? רק משום שהבבא סאלי הקדים אותי

ושלח מכתבי השמצה נגדי אליהם. יצווה נא המושל על הרבנים שלא לשמוע בקולו ויעניקו לי את ההסכמה המבוקשת".

"הוא שלח מכתבים. והם שמעו בקולו?! "תהה המושל. "כן", היתה התשובה.

"אם כך", תהה המושל על השוחט הזקן, "כיצד זה העזת לצאת כנגד איש קדוש כזה, שלמרות רכות שנותיו – מחשיבים אותו כל גדולי הרבנים ומתחשבים בדעתו?!"

לא זו בלבד שהמושל סירב לשמוע עוד את הפצרותיו של השוחט הזקן לפעול כנגד הבבא סאלי, אלא שסקרנותו גברה והלכה מיהו האיש הצעיר הלזה שכל גדולי הרבנים הידועים בתקיפותם מסרבים להמרות את מוצא פיו. עוד באותו שבוע דאג המושל הצרפתי להיפגש עם הבבא סאלי וכיבדו בכבוד גדול. לאחר הפגישה התעצמה התפעלותו שבעתיים, ומאז דאג ליהודים, הוקיר וכיבד אותם בשל רבם הקדוש, זכותו תגן עלינו, אמן.

עוד סיפור

סיפרה פעם הרבנית תליט"א כי בימים שמרן הרב זצ"ל היה דיין בבית הדין בירושלים ביקר בביתם פעם אחת מישהו שגר בדרום.

אמר מרן הרב לרבנית: אולי ניסע איתו לבקר את הבבא סאלי ונחזור באוטובוס? מיד בדקה הרבנית ומצאה שהם יוכלו לחזור באוטובוס שיוצא מרמלה לירושלים בשעה אחת עשרה בלילה, אמנם כדי להגיע לאוטובוס מרמלה הם צריכים לצאת מנתיבות באוטובוס שיוצא מנתיבות בשעה שמונה בערב.

נסעו מרן הרב והרבנית בטרמפ עם אותו רב שביקר בביתם והגיעו לנתיבות לבבא סאלי בביתו הישן שהיה בבית דירות רגיל.

פתחה להם אשתו של הבבא סאלי את הדלת ואמרה להם בצער כי אינה יכולה לתת להם להכנס אל בעלה הרב בבא סאלי.

הרבנית לא הספיקה להתאכזב מהנסיעה שהיתה לשווא ופתאום הבבא סאלי קורא לאשתו מבפנים, ואומר לה: תתני לחכם מרדכי להיכנס, כבר כמה ימים אני מחכה לו.

מיד הכניסה אותם הרבנית אל תוך הבית, והכניסה את מרן הרב אליהו אל חדרו של הבבא סאלי.

בינתיים ישבה עם הרבנית אליהו בחדר הכניסה והתחילה לבכות.

"כבר שבוע שהוא לא אוכל, ממוצאי שבת, הוא אומר כי יש גזירה חמורה על עם ישראל ולכן הוא צם כדי לבטלה. תגידי לבעלך שישכנע אותו לאכול. חמישה ימים הוא לא אוכל, ממוצאי שבת".

כך בוכה הרבנית, אשתו של הבבא סאלי, לאשתו של הרב אליהו בכניסה של ביתו של הבבא סאלי בנתיבות.

אחרי איזה זמן שבו שהו הבבא סאלי ומרן הרב אליהו בחדרו של הבבא סאלי, נפתחה הדלת והבבא סאלי יצא בפנים מאירות ואמר לאשתו: "תעשי סעודה, התבטלה הגזירה. אנחנו נאכל ביחד עם האורחים שלנו".

מיד נערך שולחן עם כל טוב מביתו של הבבא סאלי, ונערכה סעודה בשירות ותשבחות.

בשעה שבע וחצי סימנה הרבנית מרחוק לבעלה, לרב אליהו, לסיים כדי לברך ברכת המזון בזמן, הכל על מנת שיוכלו להגיע לאוטובוס היוצא בשמונה בערב מנתיבות, שיוכלו לחזור לירושלים בזמן.

הבבא סאלי שישב מרחוק מהרבנית אליהו כאילו שמע את דבריה, ואמר לרב אליהו: תגיד לרבנית לא לדאוג, היא תגיע לירושלים בזמן. וכך עוד שעה ארוכה הוא ממשיך עם שירות ותשבחות לקדוש ברוך הוא שגאל את עמו מגזירה שהתבטלה.

בשעה שמונה וחצי ברכו בבית הבבא סאלי ברכת המזון, ומרן הרב אליהו והרבנית יצאו לביתם. לאן יפנו בשעה זו? אמר מרן הרב אליהו לרבנית: בואי ניסע לרמלה באוטובוס המאוחר ושם נראה מה נעשה.

אמרה לו הרבנית: "האוטובוס שיוצא עכשיו מגיע רק באחת עשרה וחצי לרמלה, חצי שעה אחרי שהאוטובוס האחרון יוצא מרמלה לירושלים".

"אין דבר" אמר מרן הרב "נתקדם לירושלים".

מרן הרב והרבנית הגיעו לרמלה באחת עשרה וחצי, והרב אומר לרבנית: "בואי נראה מה עם האוטובוס לירושלים שהיה צריך לנסוע באחת עשרה".

"אין טעם", אומרת הרבנית.

"ננסה", אומר מרן הרב.

מרן הרב אליהו והרבנית הגיעו לתחנה והנה האוטובוס לירושלים עומד בתחנה ממתין מלא נוסעים.

"אפשר לעלות?" שואל מרן הרב.

"לא כדאי לך, האוטובוס לא מניע", עונה הנהג.

"מה עושים פה כל הנוסעים?" שואל מרן הרב.

"הם כבר שילמו בדרך לירושלים אבל האוטובוס תקוע. לא כדאי לך לעלות".

"אנחנו כמו כולם", אומר מרן הרב ועולה לאוטובוס יחד עם הרבנית. מתיישב בכסאו, ואומר לנהג: "תנסה להניע שוב".

הנהג מנסה שוב, והנה האוטובוס מניע, מה שלא קרה בכל החצי שעה האחרונה.

"אתה אליהו הנביא?" שואל הנהג בחשד.

"לא, אני אליהו מרדכי".

כשהרב אלישע וישליצקי יבדל"א מספר את הסיפור הוא מוסיף כי המופת האמיתי הוא שצדיק צם חמישה ימים כדי לבטל גזירה על ישראל...

אם בדרכי תלכו

מעשה שהיה כך היה במלחמת יום הכפורים, בה ספג העם היהודי אבדות רבות ויקרות. רעש אדיר החריש את אזניו של החיל הצעיר שהצב בחזית המלחמה. פצצה רבת עצמה התפוצצה בסמוך לו, והוא צנח ארצה ואבד את הכרתו.

כעבר זמן מה התעורר ומצא את עצמו במטה לבנה, בבית החולים. הרופאים שהקיפוהו בשרו לו, כי חיו נתנו לו במתנה. ואולם הוא נפצע קשות בגבו. "היה עליך לעבר סדרת נתוחים", אמרו לו, "וגם לאחר מכן, לא תוכל להתהלך על רגליך..."

בקול נכאים הודיעו לו, כי כדי להציל את גופו, עליהם לזרז את רגלו האחת... החיל היה שבור ומרסק לשמע הידיעה המרה. והנה, הגיע אחד מחבריו לבקרו. "אל תבכה", עודד אותו, "בוא ונסע אל הבבא סאלי, אומרים שהוא פועל ישועות".

"מה פתאום!" הגיב החיל, "במה הוא יוכל כבר לעזור לי". "מה אכפת לך לנסות?" שאל החבר.

לבסוף התרצה החיל הפצוע. הוא קבל את אשורם של הרופאים, וקשהו ישוב על כסא גלגלים הובל בידי חברו, אל ביתו של הבבא סאלי.

רטט של יראה עבר בגופו של החיל, בישובו מול הבבא סאלי. בעינים דומעות ספר על מצבו הקשה, ועל החלטתם של הרופאים לזרז את רגלו.

"האם אתה מניח תפלין?" שאל הבבא סאלי. "לא", השיב החיל. "ושבת, אתה שומר?" שאל הבבא סאלי. "לא", אמר החיל.

"אם כך", נענה הבבא סאלי, "עליך להודות לה' שכורתים לך רק רגל אחת! שהרי אדם שלא מקיים מצוות, לא מגיע לו כלום!"

לשמע דבריו הנוקבים של הבבא סאלי, פרץ החיל בבכי מר. והנה, פנה אליו הבבא סאלי ואמר לו: "אם אברךך ברפואה שלמה, האם תסכים לקבל עליך על תורה ומצוות?"

למשך זמן קצר השתררה בחדר דממה, ולאחריה נשמע קולו של החיל: "כן, מסכים אני!". "ויבן", נענה הבבא סאלי, "תן לי את ידך, ואני מברךך ברפואה שלמה!"

ואז ארע הדבר. הבחור נסה לקום מכסא הגלגלים, ולתדהמתו – עלה הדבר בידו. הוא נסה לצעד, והצליח!

"אני בריא!" צוח החיל קלא מאמין, ורץ החוצה, אל עבר הטלפון הצבירי, להודיע לבני משפחתו על הנס המפלא...

ברכת הלבנה

בכל חודש, מיד כאשר מלאו שבעה ימים מלאים ממולד הלבנה, לעת ערב, הכין את עצמו רבינו המקובל האלקי רבי ישראל אבוחצירא – הבבא סאלי זיע"א בשמחה גדולה לברכת הלבנה.

הוא לא היה מוכן לדחות אפילו לזמן קצר את אמירת תפילה זו, שחז"ל לימדו אותנו שהיא שקולה כקבלת פני השכינה.

פעם, באחד מחודשי החורף, התארח הבבא סאלי בעיר ליאון שבצרפת, והיה שרוי בצער על שכבר עברו מספר ימים מאז הגיע זמן ברכת הלבנה, אך אי אפשר היה לצאת ולקדש כי השמים היו מכוסים בעננים.

כשהגיע היום האחרון ועדיין לא השתפר מזג האוויר. ביקש ממקורביו שיבדקו האם יש מקום בו לפי הידוע השמים בהירים.

נאמר לו שבעיר מרסיי, הרחוקה כארבע מאות קילומטרים ממקום המצאו, נמצא שהשמים בהירים.

מיד לבש הבבא סאלי את גלימתו וביקש שייקחו אותו אל תחנת הרכבת, הוא עלה על הרכבת הראשונה שנוסעת, שהיתה רכבת מהירה ולאחר מספר שעות הגיע לשם ואמר ברכת לבנה בשמחה עילאית.

כהזדמנות אחרת, כשנתקל באותה בעיה עת שהיה בפריז, לא עצם את עיניו בלילה האחרון לפני סוף זמן ברכת הלבנה.

בשעה שתיים לאחר חצות, העיר את תלמידו מארחו, ואמר לו בשמחה: "קום! מן השמים גילו לי שהעננים התפזרו ואפשר לברך את הלבנה". ומיד יצאו לחצר הבית והביטו בשמחה אל הלבנה המאירה, לפני שהחלו לומר את הברכה.

כאשר שמע אחד מנכדי רבי ישראל אבוחצירא את הסיפור האחרון, הוא סיפר על חוויה נפלאה אותה עבר הוא עם סבו כאשר התגורר בפריז:

בלילה מעונן וגשום מאוד, ביקש רבי ישראל מחתנו ונכדו לעזור לו לרדת מן הקומה החמישית מהדירה בה התגוררו אל החצר, על מנת לברך את הלבנה.

חתנו הסביר לו, שהשמים מעוננים והלבנה כלל לא נראית, אך רבי ישראל בשלו. הוא כבר לבש את גלימתו והחל צועד אל פתח הבית כשחתנו ונכדו סועדים אותו. ברדתו במדרגות הרבות הגיע אל החצר ומיד הפנה מבטו כלפי מעלה בחיפוש אחר הלבנה.

להפתעת הנוכחים הרבים שהתאספו ליד רבי ישראל, הרים רבי ישראל את ידו, ועשה תנועות כמי שמפזר עשן, או מסיט וילון מעל חלון ביתו, ומיד נתגלתה הלבנה! וכולם בירכו את הלבנה בהתלהבות רבה.

לכל מי שנוכח שם, היתה הרגשה שהפעם זכה גם הוא לטעום את טעמה של הקבלת פני שכינה.

"התפילה התקבלה"

רבה של מגדל העמק, הרב יצחק דוד גרוסמן סיפר במהלך התכנית 'סיפורה של מדינה' בערוץ 20 על נס מצמרר של הבבא סאלי, אשר היה עד לו.

הרב גרוסמן סיפר על בתו של הרב מנשה שטרן מאנגליה, אשר היתה שרויה בין חיים למוות במצב קריטי לאחר שנפלה מקומה רביעית: "היה יהודי מאנגליה שהיה מאד מקורב לבבא סאלי, בשם הרב מנשה שטרן. הרב שטרן אשר נפטר לא מזמן, היה צדיק גדול".

"למנשה שטרן היתה בת שנפלה מהקומה רביעית, ונהפכה לצמח. אחרי שבוע ביום שישי קראו הרופאים למשפחה, ואמרו 'העניין גמור'".

הרב גרוסמן סיפר כי הרב שטרן ביקש ממנו לבקש מהבבא סאלי שיתפלל לרפואתה של בתו: "הרב שטרן ידע שאני ואחי מקורבים לבבא סאלי, אז הוא צלצל אלי והתחנן שנלך לבבא סאלי שיתפלל כי למעשה קראו למשפחה להיפרד".

הרב גרוסמן סיפר כי בערב שבת כשהגיעו לבבא סאלי, הוא כבר היה מוכן לשבת: "אז באנו לבבא סאלי, זה היה יום שישי. הוא היה כבר מוכן לשבת עם הג'לבייה הלבנה, סיים שנים מקרא ואחד תרגום, ואז הוא עושה תנועה עם הידיים של 'מה קרה'?. הוא הבין שמשוה קרה. אמרנו: 'הרב מנשה שטרן צלצל, שהבת שנפלה'".

הרב גרוסמן סיפר על תפילת הבבא סאלי, והרגע בו הודיע כי התקבלה: "הוא סגר את החומש, והתחיל להתפלל. בתוך התפילה הוא ממלמל ומוריד את הראש, ופתאום הוא הרים את הראש ועשה ככה (במחזית כפיים): 'התפילה התקבלה', ככה במילים האלה. באותו רגע שהוא אמר 'התפילה התקבלה', הילדה פתחה את העיניים. הילדה גדלה בריאה ושלמה, והיא כבר סבתא".

פתיחת דלת המקווה הנעולה עם כח הרצון

לפני כל מאורע חשוב נהג רבנו הבבא סאלי זי"ע לטבול ולקדש את גופו במקווה.

לילה אחד, קרא הבבא סאלי לאדם שהיה בביתו וביקש ממנו ללוותו למקווה, מסוכן היה להסתובב אז בשעות הליל בעיירות מרוקו, ואותו יהודי חשש. כשהגיעו למקווה ניסה אותו יהודי לפתוח את דלת המקווה, אך ללא הצלחה.

"כנראה אין זה המפתח המתאים". אמר לצדיק "איני מצליח לפתוח".

"אינך מצליח לפתוח, כי אינך רוצה לטבול" אמר לו הצדיק, ונגש בעצמו אל דלת המקווה, נטל את מקלו, ודפק איתו על הדלת.

"נסה שוב" בקש ממלווהו.

אותו יהודי הכניס את המפתח לחור המנעול והדלת נפתחה ללא קושי.

"הרוצה להטהר מסייע בידו."

חייו של הבבא סאלי

רבי ישראל אבוחצירא, המוכר בכינוי "הבבא סאלי", נולד בא' בתשרי בשנת ה'תר"ן, 26 בספטמבר 1889, בעיר ריסאני שבמחוז תפילאלת שבמרוקו.

אביו היה רבי מסעוד אבוחצירא, בכורו של רבי יעקב אבוחצירא, בעל ה'אביר יעקב', מגדולי חכמי מרוקו בדורות האחרונים. הרב ישראל עצמו היה אחיהם של הרב דוד אבוחצירא ושל הרב יצחק אבוחצירא המכונה "הבבא חאקי".

הוריו, רבי מסעוד, ורעייתו, מרת עישה, שמרו עליו בשמירה יתרה עוד משחר ילדותו. את עריסתו הצמידה אמו הצדקת לקיר בית המדרש, שדברי התורה יקלטו באוזניו בעודו רך בשנים, ובגיל שש שנים, כיסו הוריו הקדושים את פניו בצעיף בעת יציאתו מן הבית, על מנת שלא ייכשל במראות אסורות.

הילד הצעיר לא אכזב, ועסק בתורה בשקידה עצומה, עד שהיה בקי בכל מכמני התורה – פשט, רמז, דרוש וסוד.

מגיל צעיר הנהיג עצמו בסיגופים: נדר שלא לאכול בשר והיה צם בימי החול.

בהגיעו למצוות נשא את פרחו, בת אחותו, שילדה את בנו רבי מאיר ובנותיו שרה ומחצ'י. לאחר שנפטרה נשא בגיל 16 את מרים אמסלם, ממנה נולדו בנו הרב ברוך ובנותיו אביגיל, פנינה ועליזה. לאחר מכן נפטרה אף היא. בגיל 65 נשא לאשה את הרבנית סימי, החיה עד היום בנתיבות, ממנה נולדה בתם אסתר אדרעי.

בגיל 16 נתמנה לריש מתיבתא של ישיבת "אביר יעקב" בתפילאלת עיר הולדתו, ולאחר כשנתיים, בהיותו בן 18 בלבד נפטר אביו הגדול רבי מסעוד, והוא נתמנה לכהן כראש הישיבה. בישיבה נתגלה כגדול בתורה, אולם, בענוותנותו, הסתיר את גדולתו, ולא פרסם דבר מחידושיו.

בגיל שלושים, עם הסתלקות אחיו רבי דוד, מונה רבי ישראל לאב בית דין קהילת תפילאלת ומחוזותיה, מילא את מקום אבותיו בהנהגת הקהילה הקדושה, ומצודתו הייתה פרוסה על כל.

בשנת תרפ"א (1920), בהיותו בן שלושים ואחת, עלה בפעם הראשונה לארץ, וקיבלוהו בירושלים בכבוד גדול. 3 שנים שהה בארץ, אך נאלץ לחזור למרוקו בשל המצב הרוחני הקשה ששרר בקהילות היהודיות שם. בשובו, נתבקש לעמוד בראש העדה, לאחר שאחיו, רבי דוד, נהרג בידי פורע ערבי.

בשנת תשכ"ד (1962), לאחר שרוב בניו כבר עלו לארץ, עלה גם רבי ישראל בשנית, כשמאות מלווים אותו בנמל היציאה. בבואו, התיישב בעיר יבנה, בה התגורר חתנו רבי אברהם אבוחצירא, בן אחיו רבי יצחק אבוחצירא זצ"ל, רבה של רמלה. מיבנה עבר לאשקלון, ומשם, בשנת תש"ל (1970), עבר לעיירה נתיבות, אשר זכתה לכינויה "עיר התורה והקדושה" בזכותו.

לאחר סעודת ההילולא של סבו, ביום כ' בטבת ה'תשמ"ד, חש ברע, והובל לבדיקות בבית החולים. איש לא שיער כי אלו הם ימיו האחרונים. בבית החולים הוחלט לאשפזו וכל בית ישראל החלו להתפלל לשלומו. בבית החולים ביקש ממלווהו שיאמר את תפילות השבת ושפתיו דובבו אחריו.

במוצאי שבת היו בני המשפחה ליד מיטתו. הרופאים היו אופטימיים, אולם הבבא סאלי השמיע דברי פרידה וראו כי הוא עושה הכנות להסתלק מן העולם.

ביום ראשון בבוקר, ביום ד' בשבט שנת ה'תשמ"ד (1984), מעט לפני השעה 8, נסתלקה נשמתו לגנזי מרומים.

אלפים מכל גווני הציבור ליווהו בדרכו האחרונה, וציונו הפך מוקד תפילה לכלל ישראל.

* * *

ה"בבא סאלי", אשר נולד לשושלת רבנים, מקובלים ובעלי מופתים, נחשב לאבי התפילה של עם ישראל. בכל שנותיו מסר עצמו עבור עם הקודש, כאב את כאבם צר את צרתם, תמך באביונים ואלמנות, חיתן יתומים ויתומות, ולכולם שימש כאב רחום וחנן. מכל שכבות הציבור נהרו אליו אלפים ורבבות, ואת כולם קיבל בסבר פנים יפות, כאשר הוא מקרין מלוא אהבתו וברכותיו לכל אחד אחד.

מכל קצווי הארץ פנו אליו בשאלות הלכתיות, וסמכותו ההלכתית נחשבה כשל גדול הדור. גדולי תורה כינוהו "החכם השלם והכולל, הדיין המצוין, ריש מתא וריש מתיבתא".

כמנהיג העדה לא חשש מפני איש, והיה תקיף בהנהגתו. אף המושלים הערבים נהגו בו כבוד ונענו לבקשותיו.

הנהגותיו הקדושות היו לשם דבר. יום-יום, בקיץ ובחורף, היה טובל במקווה, אף אם לעתים היו המים קפואים, והיה צריך לשבור את גזיזי הקרח על מנת לטבול. הטבילה הייתה נעשית בייחודים שונים ובכוונות הקבלה.

בנוסף, לא הרשה למגולחי זקן להתפלל עימו במניינו המצומצם, לאחר שחזר מהמקווה.

יום אחר יום הסתפק בשעתיים-שלוש שעות שינה בלבד, הרבה בצומות ובסיגופים, ורוב שעות היום עסק בתורה ובקבלת קהל המבקשים את ברכותיו.

סיפורים לאין ספור מתהלכים על תפילותיו שנשאו פרי בתחומים שונים: אם על חולים קשים שנתרפאו, אם על עקרות שילדו, אם על גזירות קשות שהתבטלו ועוד.

בהיותו בארץ נתפרסם שמו גם בין יהודי אשכנז, ורבים מהם, בתוכם גדולי התורה, נסעו אליו להתבשם מתורתו ולהתברך מתפילותיו. אף הם מספרים סיפורי מופת השזורים סביבו.

* * *

ספרו "אהבת ישראל" – עוסק בביאורים ובפירושים נפלאים על קט"ז מצוות הרמזים במצוות "ואהבת לרעך כמוך".

בשנותיו האחרונות, העניק לתלמידו, הרב מרדכי אליהו, שני שעונים, ואמר לו, שכאשר יורו המחוגים על השעה שתיים עשרה - יבוא המשיח.

בבתים ובבתי עסק רבים תולים את תמונתו בתקווה שתביא לברכה ולהצלחה.

צאצאיו

בנו רבי מאיר אבוחצירא, אותו ראה הבבא סאלי כממשיך דרכו, נפטר ביום י"ז בניסן ה'תשמ"ג (1983), והוא בן 66 באשדוד. את מקומו מילאו בניו, רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל בבאר שבע, ולהבדיל בין חיים לחיים ממשיכים עד היום שאר בניו - רבי דוד חי אבוחצירא בנהריה, רבי רפאל אבוחצירא בטבריה ורבי יקותיאל אבוחצירא באשדוד.

בנו של הבבא סאלי, רבי ברוך אבוחצירא המכונה "באבא ברוך", הקים לאחר מותו מוסדות בנתיבות.

חתנו הצעיר של הבבא סאלי, הרב ישר אדרעי, מנהל מוסדות בית חב"ד בנתיבות.

קברו

קברו של הבבא סאלי נמצא בנתיבות, עליו בניין גדול, אשר בדומה לשאר המוסדות על שמו, תוכנן בשילוב סגנון בנייה מרוקאי. ביום השנה לפטירתו (ד' בשבט) מתקיימת בקבר הילולה המונית, המושכת רבבות מבקרים, בהם רבנים ואישי ציבור. מדי שנה פוקדים את הקבר כרבע מיליון איש.